

R kapitola 4.

[1] Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? [2] Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit - ale ne před Bohem! [3] Co říká Písmo? "Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost." [4] Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. [5] Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. [6] Vždyť i David prohlašuje za blahoslaveného člověka, jemuž Bůh připočítává spravedlnost bez skutků: [7] "Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. [8] Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích." [9] Platí toto blahoslovenství jen pro ty, kdo jsou obřezáni, či také pro ty, kdo nejsou obřezáni? Čtete přece: "Abrahamovi byla víra počítána za spravedlnost." [10] Kdy mu byla započtena? Byl už obřezán, nebo ještě nebyl? Nebylo to po obřízce, nýbrž ještě před ní. [11] Znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou. Tak se stal otcem všech neobřezaných, kteří věří a jimž je spravedlnost připočtena, [12] i otcem těch obřezaných, kteří nejsou jen obřezáni, nýbrž také jdou ve stopách víry našeho otce Abrahama - víry, kterou měl ještě před obřízkou. [13] Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry. [14] Kdyby dědici byli ti, kteří stavějí na zákoně, byla by víra zbavena smyslu a zaslíbení zrušeno. [15] Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona. [16] Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu - nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech, [17] jak je psáno: "ustanovil jsem tě za otce mnohých národů". Je naším otcem před tvářmi toho, v něž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. [18] On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal "otcem mnohých národů" podle slova: "tak četné bude tvé potomstvo". [19] Neochabl ve víře, i když pomyslíl na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě; [20] nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, [21] že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. [22] Proto mu to "bylo počítáno za spravedlnost". [23] To, že mu to "bylo počítáno", nebylo napsáno jen kvůli němu, [24] nýbrž také kvůli nám, jimž má být započteno, že věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána, [25] jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.